

„A Szovjetunió ENSZ-küldöttsége állhatatos követelésének köszönhetjük, hogy hazánk tagja lett az Egyesült Nemzetek Szervezetének”

Röpgyűléseken köszöntötték a szegedi dolgozók az Országos Békatanácsot

Szegeden csütörtökön délelőtti futótűzként terjedt el a hír, hogy a Biztonsági Tanács után az ENSZ közgyűlés is hozzájárult a Szovjetunió által javasolt tizenhat ország, köztük hazánk felvételéhez.

A város üzemében, hivatalban és termelőszövetkezetekben békéröpgyűléseken emlékeztek meg a nagy eseményről.

A Szegedi Tudományegyetemen

A jogi és államtudományi kara tanárai, hallgatói és dolgozói tizenkét órák, két előadás-közt szünetben tartottak békéröpgyűlést. Schultheisz Emil egyetemi tanár, a városi békabizottság elnökének megnyitó szavai után Nagy Attila tanársegéd ismertette azt a harcot, amelyet a Szovjetunió küldöttsége már évek óta folytatott hazánk és más országok ENSZ-tagságáért. Hangsúlyozta: a Szovjetunió békepolitikájának, ENSZ-beli küldöttsége állhatatos követelésének köszönhetjük, hogy hazánk tagja lett az Egyesült Nemzetek Szervezetének.

Beszéde után számos hozzászólás hangzott el. Martonyni János egyetemi tanár a többi között a következőket mondotta: „Hazánk felvételéért a politikai eszközök mellett jogi eszközökkel is harcoltunk. Hiszen a nemzetközi jog értelmében hazánk már régóta tagja lehet-

ne az ENSZ-nek. Nekünk jogászkodnak tehát most kétszeres öröm országunk ENSZ-tagsága.”

A röpgyűlés mintegy 300 résztvevője Balogh Árpád negyedéves hallgató javaslatára a következő távíratot küldte az Országos Békatanácsnak.

„A Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tanárait, hallgatóit és dolgozóit végtelen örömmel tölti el, hogy hazánk tagja lett az ENSZ-nek. Kérjük Magyarországot kiküldendő delegációját, hogy méltóképpen képviselje majd országunk békészerető politikáját.”

Az ENSZ-be való felvétel híre már a kora reggeli órákban eljutott az

„Április 4.” Első Szegedi Cipész KTSZ

dolgozói közé is. Egy pillanatra megállt a kalapács a kézben, a cipők és csizmák birodalmában is az emberek jóleső érzéssel néztek össze és szemük mintha ezt mondta volna: „végre! sikerült!”.

A nap folyamán a szövetkezet különböző részlegei röpgyűléseken beszélték meg az örömdetes eseményt. A csizmakészítő részlegben Krajkó András elvtárs, a szövetkezet elnöke beszélt hazánk az ENSZ-be való felvételének jelentőségéről. Többek között ezeket mondotta: „Hazánkat a Horthy-fasizmus súlyos anyagi és er-

kölcsi katasztrófába zúdította. Most, hogy hazánkat felvették az ENSZ tagállamai közé — ez az eredmény első sorban a Szovjetunió évtizedes harcának eredménye.”

A hozzászólások után a röpgyűlés résztvevőinek megelégedésére Gál Tamás elvtárs javasolta, hogy a szövetkezet dolgozói távíratot küldjenek az Országos Békatanácsnak. A javaslatot nagy tapsai egyhangúlag elfogadták, s az alábbi távíratot küldték el:

„Abból az alkalomból, hogy szeretett hazánkat az ENSZ tagjai sorába felvették, harcos üdvözlésünket és köszönetünket küldjük az Országos Békatanácsnak. Egyben hálánkat fejezzük ki a Szovjetunió ENSZ-küldöttségének áldozatos és eredményes munkájáért. Igyérjük, hogy nagy pártunk vezetésével továbbra is úgy fogunk dolgozni, hogy méltóak legyünk a Szovjetunió áldozatos munkájára és hazánk ENSZ-tagságára.”

A Pedagógiai Főiskolán

csütörtökön délután 1 órakor, a tanítás végeztével röpgyűléseken vettek részt a tanárok és a diákok. Az iskola dísztermében mintegy száznyolcvan tanár gyülekezett össze. A gyűlést Mucsi Józsefné békétitkár nyitotta meg, majd Gruber László, a tanulmányi osztály vezetője ismertette Magyarországon ENSZ-be való felvételének körülmé-

nyeit és jelentőségét. Többen felszólaltak ezután a gyűlés résztvevői közül. Benkő László, a nyelvészeti tanszék vezetője felszólalásában röviden áttekintette azt a küzdelmet, amelyet Magyarország a Szovjetunió támogatásával évek hosszú során át vívott azért, hogy felvegyék az ENSZ tagjai sorába. Diákok is szót kértek a röpgyűlésen: Krizsán Ilona, a gyakorló iskola hetedik osztályos tanulója tolmácsolta a fiatalok örömet, bizakodását az ünnepi alkalomból. Végül Klebniczky József javaslatára a jelenlevők egyhangúan elfogadták a következő távíratot, amelyet a gyűlés után hamarosan fel is adtak Budapestre, az Országos Békatanácsnak:

„A szegedi Pedagógiai Főiskola tanszékének és hallgatói, valamint a gyakorlóiskola nevelői és növendékei örömmel veszik tudomásul, hogy sok-sok keresztnök, táviratunk, kitartó harcunk eredményeként hazánkat felvették az Egyesült Nemzetek Szervezetébe. Ez a lelkesítő tudat növeli munkakedvünket, s reméljük, így még eredményesebb békaharcot folytathatunk. A Pedagógiai Főiskola és a gyakorlóiskola tanárai és ifjúsága.”

A röpgyűlés résztvevői mindnyájan úgy könyvelték el ezt a régvárt eseményt, mint a Szovjetunió támogatásával vívott kitartó békaharcunk eredményét.

Ahol már teljesítették az évi tervet

Nemsokára eljön az új esztendő, s ezekben a napokban, amikor az 1955-ös terv minden részletében való teljesítéséért folyik a munka, egyre több szegedi üzem is jelenti: «befejeztük az évi tervet».

A BÜTORGYÁR dolgozói szocialista kötelezettségvállalást tettek arra, hogy évi tervüket 15 nappal a határidő előtt teljesítsék. Megtartották szavukat és tegnap már új esztendő kezdődött náluk, mert az ideai tervfeladatokat eléget tettek.

A FÉMPARI ÉS FINOMMECHANIKAI VÁLLALAT már korábban eléget tett évi tervének. Most újabb eredményeket érnek el, s jól készülnek a második öt éves terv megkezdésére.

A KÖZLEKEDÉSI VÁLLALAT villamos és autóbussz részlege korábban a vállalt határidőnél teljesítette évi tervét.

A BELFÖLDI SZÁLLÍTMÁNYOZÁSI VÁLLALAT dolgozói is jó munkát végeztek. Nem is maradt el az eredmény, évi tervüket teljesítették.

Vasárnap mutatják be a Bábszínházban a Hamupipóké

A szegedi Kamara Bábszínház december 18-án, vasárnap délután 3 és háromnegyed 5 órai kezdettel mutatja be a régen várt új bábjátékot, a Hamupipóké.

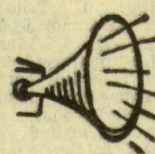
A bábszínház már eddig is sok kedves órát szerzett a gyermek-közönségnek. A most bemutatott Hamupipóke sok új ötlettel gazdagítva mutatja be a szegény lány történetét. A Hamupipóke további előadásai: december 24, szombat fél 4, és december 25, vasárnap délelőtt 11 óra, délután 3, háromnegyed 5 óra.

FÁSÍTJÁK a kecskeméti homokot. Az idén hatmillió facsemetét és százezer sorfát ültettek el. Bugacon 320 he-

(—n—)tárt erdősítettek.

SZEGEDI SETAK

Hangzavar az utcán

Gong!...
— Itt az Allami Aruház...
— Itt a Rafilm...
— Itt a hangszerszövet...
— Itt a villamosági szaküzlet...
— Itt az Allami Hirdető Vállalat hangosírója... A többi már nem lehet megérteni, mert szinte gombnyomásra kezdődik a koncert. Egyes vállalatok akarnak kellemes meglepetést szerezni az utcán sétálóknak. Ki operaáriával, ki cigányzenével, ki operettrészlettel, ki tánczenével, ki szóval. És mindezt egyszerre, egy alig öt száz méter hosszú utcáról, a Lenin utcán. Hogy mindebből mit ért az ember? A gongot... Mert utána gyorsan tovasiet. Egyesek mert itt a tél, mások pedig a hangzavar miatt. Mi mást tehetnének?

Gong!... — és itt újra kezdődik az egész, reggel 8 órától délután 5-ig. Még az a szerencse, hogy csak eddig! Mi történné, ha csak az üzletben szólna a hangszóró?

Nagyon sokan örülnének!...

(f)

Ma műszaki tanácskozás lesz Szegeden

A Csongrád megyei Párt-egyhajóbizottság ma délelőtti 9 órától műszaki tanácskozást tart Szegeden a Közkalkulációk „Juhász Gyula» Kultúrotthonában. A műszaki tanácskozás a járási, városi és üzemi párt-szervezetek vezetőin kívül résztvesznek a legjobb műszaki és fizikai dolgozók, az újtók, s a tömegszervezetek képviselői is.

A tanácskozáson az MDP Központi Vezetősége november 9—12-i határozata alapján megállapítja az üzemi korszerűsítés, a műszaki fejlesztés megyei, szegedi feladatait. A tanácskozás előadója Nagy Sándor elvtárs, a Csongrád megyei Pártbizottság tagja, a Szegedi Textilművek főmérnöke.

Kodály Zoltán hetvenharmadik születésnapjára

December 16. pirosbetűs ünnep minden haladó muzikus számára szerte a világon. Ezen a napon született — hetvenhárom évvel ezelőtt — Kodály Zoltán, korunk egyik legnagyobb élő komponistája, a magyar nép nagy fia, a lánglelkű hazafi, aki egész életét népe szolgálatába állította és az igazi nemzeti kultúra fejlődésének szentelte.

Kodály csodálatos testi és szellemi frissességgel, egy hatalmas élet tapasztalataival gazdagon, töretlen munkabírással dolgozik ma is, amikor — ifjúkori álmának beteljesüléseként — felszabadulásunk jóvoltából, egész dolgozó népünk élvezheti munkájának gyümölcsét. Mint a magyar zeneszerzőgárda atyja, minden cselekedetével azon munkálkodik, hogy realista elveket szolgáljon, nemzeti zeneművészetünk mellett a nemzetközi kulturális kapcsolatok terén is egyúttal szolgálva a béke ügyét és a demokráciát. «A mai magyar zeneszerzők szerencsések, hogy közöttük él és dolgozik a kiváló mester» — mondotta egyik híres szovjet zeneszerző, Valóban kivételesen szerencsénk, hogy Kodály Zoltán alkotóereje teljében itt van ma is közöttünk és legyen is még nagyon soká!

Kodály mind a zeneszerzés, mind a zenetudomány és a zenepedagógia területén ma is fáradhatatlanul dolgozik. Nemrégiben fejezte be «Zrínyi szövege» című eddig legnagyobb igényű és terjedelmű a capella körösűművét, melynek bemutatóját a hetvenharmadik születésnap fogja emlékeztetni tenni, s zenetörténeti tényé avatni. Zenetudományi és zenepedagógiai tevékenysége is csaknem szünet nélküli és folyamatos, különösen nagy harcostársáról, Bartók Béláról tartott előadásai, a Magyar Népzene Tára IV. kötetének elkészítése és a zenei tömegnevelés kiszélesítése révén.

Kodály állandóan harcol a zenei analfabétizmus teljes felszámolásáért, s a pedagógus olykor erőszakkal nyomja el benne a zeneszerzőt. «Számomra mindig előbbrevaló volt, hogy a munkás- és parasztszármazású gyereke-

ket kottaolvasásra tanítsam, mint az, hogy a magam zenei karrierjét egyengessem» — mondta egyik nyilatkozatában.

Az öt évvel ezelőtt, Kodály kezdeményezésére, szülővárosában, Kecskeméten életrehívott Zenei Általános Iskola növendékei december 12-i jubiláris ünnepségükön — a város dolgozóival egyetemben — köszöntötték Kodály Zoltánt. Kodály válaszában — többek között — ezeket mondta: «A Zenei Általános Iskola egyetlen útja a nép széleskörű zenei nevelésének. Az én korom olyan ritka a zenészek körében, hogy lámpással kell keresni hasonlót. Boldog vagyok, mert megérhettem, hogy tíz Zenei Általános Iskola működik ma már az országban. Amikor én már nem élek és a műveimet is elfelejtették, élni fog egy művelt nép, amely magáévá teszi a zeneművészetet, magasztosságot és így is boldogabb lesz». Városunk dolgozóinak gyermekei is az ő kezdeményezésére és segítségével tanulhatnak zenei irányú általános iskolában.

Kodály bizonyára örült volna, ha hallja a Főiskola Ének-Zene Tanszékének december 10-i Bartók-Kodály hangversenyén szereplő igényes körösűműveit, az úttörők és főiskolások igényes előadásában, s látja a közönséggé vált ifjúság lelkes hangulatát minden egyes elhangzott mű után. Ezek megértéséhez, méltó tolmácsolásához éppen Bartók és Kodály lelkéből lelkedezett művészi alkotásai, s Kodály pedagógiai művei adtak indítékot és lendületet. Ifjaink boldogan énekelték, csakúgy, mint Kecskeméten, a magyar lélekből fakadt ősi dalokat, szomjas lélekkel itták a szépséges dallamokat. Megértették belőlük az ifjúság lehetőségét, a magyar jövő ígértét, közönségformáló, nemzetépítő erejét. Ők már megértették Kodály zenei nyelvét s ezzel köszöntötték őt hetvenharmadik születésnapján viszonzásul, ajándékként annak bizonyosságát, hogy — a nagy költő, Ady szavaival — ő valóban ifjú szívekben él.

Szeghy Endre

Újtók között az Autójavítóban

A keskeny kis szobában fáradtan kóvályog a dohányfüst és elkeveredik a munkáshabokból áradó olaj nehézszagával. Sokan egyenesen a műhelyekből jöttek ide, a Szegedi XI-es Autójavító Vállalat könyvtár szobájába. Szilágyi Antal esztergályos még olajos, de az újtókör legfiatalabb tagja, a tizenkilenc éves Sánta Imre már átöltözött. Hiába, a fiatalabbak csak jobban adnak a külsőségeknek. A hivatalos program még nem kezdődött meg, mégis alig van már gazdátlan szék. Lám, itt-ott előfordul, hogy pontosak az emberek! Bajza Antal bácsi, a legidősebb üzemlakatos is ott ül már a helyén, pedig neki igazán elnéznék, ha véletlenül elkésne. Eppen róla pereg a szó az egyik kis asztalkánál. Tanakodnak: vajon hány éves lehet? De ő biztosan jobban tudja, hát megkérdezik.

— Hetvenöt leszek, de én igazán nem tehetek róla, hogy olyan régen születtem. Jót nevetnek a kedélyes válaszon, Bajza bácsi pedig megtoldja mondanivalóját:

Próbáljátok utánam csinálni!

Közben a tálcákról fog a szendvics és szaporán ürülnek a rumostéai tartalmozók csészék is. Sokan a műszaki lapokat futják át. El-elröppen néhány nevetésre ingerlő találó megjegyzés is a sorok között. Egyik-másik szenvedélyes vitatkozóknak eszébe jut a legutóbbi összefüggés parázs vitája és még most is kardoskodik a maga igazsága mellett, jóllehet a gyakorlat már régen igazságot tett.

Hát így kezdődik egy újtóköri összefüggés a XI-es Autójavító Vállalatnál — kedélyesen, családiasan, szóval úgy, amint az jókedvű, eleven munkásemberekhez illik.

Az üzem elgárdája jött itt össze. Csurgó László művezető már negyvenkétzer, Gárgyán Menyhért pedig huszonhatszort újított. Sándor István és Veres Mihály először vannak itt.

De leszaladt az utolsó korig tea is, kezdődhet a tanácskozás!

Nehéz lenne elmondani,

hogy mi mindenről esik itt szó.

Vegyük csak a nagyját!

Az olyan műszaki problémák, amelyekkel egy ember nem bír, 40—50 újtónak könnyebbé válnak. Addigaddig parázslak a vita, míg tüzeben ki nem tisztul a helyes megoldás. Így közösen sok olyan problémát oldottak már meg, amin egy-egy ember a maga fejével akár évekig is töprenghetett volna. A tengelyhüvely-törés megszüntetése, a Csepelgyártmányú teherkocsi fékhízáinak felszámolása és a vezérmű-tengelyek felújítása — a kollektív gondolkodás eredményei. Ennek a hatalmas tudást összegező csoportnak olyan a szeme, mint a mikroszkóp: az üzem legrészletesebb műszaki problémáit is képes felkutatni és arra orvosságot adni. Itt készül el a negyedévi műszaki fejlesztési terv és az újtási feladatterv. Itt adnak számot arról, hogy egy-egy újtás hogyan állta meg helyét a gyakorlatban. Mondhatni így is: itt ellenőrzik utólagosan az alkalmazott újtásokat.

Előkerülnek a vállalat munkaszervezési gondjai is, a kollektív bölcsesség minden esetben megtalálja a járható utat. Kiderül, hogy hol a hiba, hová kell segítséget. A műszaki folyóiratok egyes szakmába vágó cikkei is itt beszélnek meg és a kamatoztatható tapasztalatokat itt teszik magukévá. S közben nem felejtik el, hogy valamennyien újtók. Aki egyszer kiérdemli, hogy az üzem műszaki elgárdájába juthat, igyekszik magának újabb hasznos gondolataival rangosabb helyet biztosítani. Szóba jönnek az újtásokról hozott időszerű rendeletek és határozatok is.

Senki ne gondoljon arra, hogy a szakma minden fortélyával incselkedő, ravasz mesterek rendeznek hosszú és vérmes vitákat! Őregek és fiatalok, gyakorlott és tapasztalt dolgozók egészséges tevékenysége folyik itt és a beszélgetések, viták tárgya minden esetben szigorúan időszerű.

Nem könnyű lépést tartani a rohanó technikával, hát még élenjárni. A XI-es Autó-

javító Vállalat dolgozói ezzel a egyszerű újtókörrel még is helytállnak. De még az sem lenne erős túlzás, ha azt mondanánk, hogy szakmájukban egészen előkelő hely illet meg őket. Pedig kis üzem, s a munka sem állandó jellegű, hiszen valamennyi javításra küldött autónak más és más baja van. Talán majd csak a tízedik, vagy a huszadik autón ismétlődik meg egy-egy munkafolyamat.

Valakinek az juthatna eszébe, hogy ezt az újtókört valami elzárkózott jellegű gyülekezeten kiáltja ki, amely elszakad az üzem dolgozóitól és saját fényében tetszeleg, saját érdekei szerint. Erről szó sincs, mert az üzem minden dolgozójának javára munkálkodik. Az újtókör tagjai ezért is dolgoznak olyan magabiztosan, mert az üzem vezetésének irányítását, segítségét és támogatását egy percig sem nélkülözik. S az ő műszaki tökéletesítő és szervező munkájuk pontosan egy vonalon és egy cél felé fut, az egész üzem törekvéseivel.

Nagyon hasznos és kíváncsiak voltak

hogy valamennyi üzemben ilyen eleven és célratörő legyen az újtókörök munkája. Olyan szenvedélyes vitatkozók kellenének mindenhol, mint Baranyi Géza, Ambrus Ignác, Csurgó László, Máté Ferenc és a többiek, akik addig szorongatják egymás érveit, míg el nem jutnak a helyes megoldásig.

Este kilenc óra van. Emberszoportok imbolyognak a sötét utcán. Most mennek hazafelé az újtók. Némelyek még mindig vitatkoznak. Egy-egy utcasarkon megállnak, pár percig tanácskoznak ott is, aztán elválnak, s ki-ki tovább folytatja a vitát önmagában és gyűjti az érveket, hiszen a vitás kérdések, feladatok holnap is előkerülnek.

Es ennek a vitának soha sincsen vége.